

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο IV

Πόλη της Αβινιόν ~ Μάιος, 1347

~Ο απογευματινός αέρας ήταν γεμάτος με τη μυρωδιά της βροχής· ο δυτικός ουρανός ήταν μαύρος.

Ο Καρδινάλιος Λιν έφτασε στην Αβινιόν από την Αγγλία, μπαίνοντας με φουριόζο στην αυλή του Château Mallow με μια αυστηρά φρουρούμενη άμαξα. Σκόνη αναδεύτηκε από το βήμα του συναθροίσματος, μόνο και μόνο για να την καταπιούν τα στροβιλιζόμενα σύννεφα σκόνης που συσσωρεύτηκαν πριν από την εισβολή. Καθώς η άμαξα πλησίαζε στην είσοδο, ο Λιν κάθισε μπροστά, κοίταξε έξω από ένα παράθυρο και ανακάλυψε ότι κάποια μέλη της εμπροσθοφυλακής του περιπλανιόντουσαν ζαλισμένα.

Ο λοχαγός συνοδείας του Λιν ώθησε το άλογό του να προχωρήσει, ενώ παράλληλα μάλωνε τους ταραγμένους φρουρούς του: «Σταθείτε σε εγρήγορση! Σταθείτε!» Κανείς δεν άκουσε την εντολή του. Ο λοχαγός χαλιναγώγησε το άλογό του και άρπαξε το πλησιέστερο. «Λοχία! Τι συμβαίνει εδώ; Εξηγήστε το αμέσως!» Απάντησέ μου τώρα!» Ο λοχίας σήκωσε το βλέμμα του ζαλισμένος, σαν να λιποθυμούσε σε κατάσταση μέθης — τα μάτια του ήταν αόριστα, το στόμα του πάλευε να σχηματίσει λέξεις.

«Αρκετά πια με αυτή την γελοία φάρσα!» βρόντηξε ο Καρδινάλιος. Ο Λιάν πετάχτηκε έξω από την άμαξα, κρατώντας το χέρι του στο πλατύγυρο καπέλο του καθώς το έγερνε κόντρα στον άνεμο.

Ο καπετάνιος και τρεις άλλοι φρουροί συνοδείας ενώθηκαν με τον Καρδινάλιο και η ομάδα του Λιν μπήκε στο κάστρο. Στον επάνω όροφο, ο θόρυβος ενός σταθερού βουητού εντάθηκε καθώς πλησίαζαν στην κρεβατοκάμαρα του Καρδινάλιου Βασιλίστου. Μπήκαν στο δωμάτιο και πάγωσαν. Αρκετοί από αυτούς γρύλισαν και απέστρεψαν το βλέμμα τους. Ο Καρδινάλιος Λιν έβγαλε ένα μαντήλι και κάλυψε τη μύτη και το στόμα του καθώς ένας φρουρός έτρεξε στο ανοιχτό παράθυρο και έκανε εμετό.

Μπροστά στον Λιν, ένας μαύρος και πρησμένος Βασιλιστής κειτόταν άκαμπτος στο κρεβάτι του, με το πρόσωπό του να έχει κολλήσει σε μια μάζα από κίτρινα μπουφάν. Τα έντομα πηγαινοέρχονταν πέρα δώθε μέσα από το ανοιχτό παράθυρο, τραβώντας σκουλήκια μακριά από τις κοιλότητες του κεφαλιού του. Ο νεκρός Καρδινάλιος δεν ήταν πιο ανήσυχος, καθώς κειτόταν άκαμπτος και σάπιος, τα μάτια του στεγνώνονταν στο πάτωμα σαν ένα ζευγάρι βρώμικα κέρματα. Ο Λιν κοίταξε μέσα από το παράθυρο και προς τις μακρινές κορυφές των δέντρων που έγερναν και χόρευαν στους ανέμους μιας καταιγίδας που πλησίαζε. Έπειτα έστρεψε την προσοχή του πίσω στο ζεστό, στάσιμο και αποπνικτικό εσωτερικό του δωματίου, με τον ακίνητο αέρα του μολυσμένο με αμυδρά ίχνη λεβάντας και γερασμένων ανθρώπινων περιττωμάτων. Αρκετά έντομα που τύμπανανε τον έψαχναν, αιωρούμενοι και κυκλώνοντας το κεφάλι του σαν ένα βουητό φωτισμένο φως.

Ωστόσο, ο Λιν δεν ήταν άνθρωπος που θα ασχολούνταν με τέτοιες περιπλοκές. Εξέτασε τα αντικείμενα του διαμερίσματος με μεγαλύτερη λεπτομέρεια, το βλέμμα του έπεσε πάνω στο φύλλο περγαμηνής που βρισκόταν πάνω στο γραφείο — βγήκε μπροστά για πιο προσεκτική εξέταση. Ο Λιν σήκωσε το περγαμηνό με τα τελευταία λόγια του Καρδινάλιου, τα οποία απευθύνονταν σε αυτόν. Λίγο αργότερα, η παρέα βγήκε από το κάστρο τόσο βιαστικά όσο έμπαινε. Ο Λιν σάρωσε την επιστολή καθώς βάδιζε. «Τα Απόκρυφα! Ορμήστε σαν τον άνεμο!» γρύλισε καθώς έσκυβε στην άμαξα. «Άντε, αμέσως!» φώναξε ο καπετάνιος στους φρουρούς του καθώς πήδηξε στη σέλα. Άντρες έσπευσαν για τα άλογά τους. Ο καπετάνιος ώθησε το άλογό του στην κεφαλή της ομάδας. Η άμαξα τινάχτηκε και εκτοξεύτηκε μπροστά. Ο Λιν έστριψε το βλέμμα του από την επιστολή και ανατρίχιασε. Με έναν ορμητικό στρατό είκοσι τεσσάρων στρατιωτών, ο Καρδινάλιος κατευθύνθηκε δυτικά πάνω από τη γέφυρα του ποταμού Ροδανού, μακριά από την Αβινιόν, προς τα Απόκρυφα και προς μια τερατώδη κεραυνό που κατάπινε τον ορίζοντα. Η προσοχή του Λιν, ωστόσο, ήταν απορροφημένη από τη σοβαρή του ευθύνη απέναντι στη Σύνοδο των Απόκρυφων - και στον Πάπα Κλήμη, ο οποίος παρέμενε άγνοια όλων των θεμάτων που αφορούσαν τη Σύνοδο.

Με τους Καρδινάλιους Ξαβιέ και Βασιλίστη να έχουν δολοφονηθεί έκτοτε, ο Λιν ήταν ο τελευταίος επιζών Άνω Σύμβουλος. Όλα όσα το Συμβούλιο είχε κρατήσει κρυφό για σχεδόν πέντε αιώνες τώρα στηρίζονταν στους ώμους του. Και παρόλο που ο κανονικός νόμος όριζε ότι ο Βικάριος του Χριστού - ο κυβερνών Πάπας - ήταν το υψηλότερο μέλος του συμβουλίου, ο Λιν γνώριζε ότι μπορεί να ήταν δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να προσεγγίσει απευθείας τον Κλήμη. Προηγουμένως, ως Καρδινάλιος, ο Κλήμης είχε αντιταχθεί σθεναρά σε οποιαδήποτε πρόταση που, κατά τη γνώμη του, ενίσχυε τη θέση του Συμβουλίου των Απόκρυφων. Ο Κλήμης πάντα...

Ένωθε ότι το Συμβούλιο υπονόμει την εξουσία του Κολλεγίου των Καρδινάλιων. Ο Λιν δεν έτρεφε καμία ελπίδα ότι ο άνθρωπος αυτός είχε αλλάξει χρώμα αφότου έγινε ο κυρίαρχος Πάπας. Παρ' όλα αυτά, ήταν αποφασισμένος να εξασφαλίσει μια επίσκεψη με τον Κλήμη, ακόμη και με τη βία, σε περίπτωση που ήταν απαραίτητο. Και αν έφτανε εκεί, ήταν έτοιμος να δικαιολογήσει μια τέτοια πράξη ανυπακοής κάνοντας κάτι που δεν είχε ξαναγίνει στην ιστορία της Συνόδου των Αποκρύφων - αφαιρώντας τα στοιχεία από το αρχείο των Αποκρύφων και παρουσιάζοντάς τα απευθείας στον Κλήμη αυτοπροσώπως.

Ο Λιν και ο Κλήμεντας ήταν αντίθετοι στον χαρακτήρα τους. Συγκρούονταν. Και οι δύο το γνώριζαν. Ο Λιν ήταν ένας άνθρωπος που μιλούσε λίγο: μετριόφρων, ανήσυχος και ειλικρινής. Ο Κλήμεντας ήταν αγενής και ανυπόμονος, απολαμβάνοντας την πολυτέλεια και τον κοινωνικό τρόπο ζωής. Ως Ποντίφικας, η συμπεριφορά του ήταν περισσότερο αυτή του ευγενούς μονάρχη παρά του αυστηρού αγγελιοφόρου του Θεού. Όταν γίνονταν συζητήσεις μεταξύ τους, ήταν επίσημες, σύντομες και σε μεγάλο βαθμό χωρίς περιστατικά. Στα τέσσερα χρόνια Από την άνοδο του Κλήμεντος, ο Καρδινάλιος Βασιλιστής είχε προσεγγίσει επανειλημμένα τον Ποντίφικα σχετικά με θέματα των Απόκρυφων. Κάθε φορά, του αρνούσαν την ακρόαση με το σκεπτικό ότι άλλα, πιο επείγοντα ζητήματα απαιτούσαν την άμεση προσοχή του Κλήμεντος, όπως η κατασκευή νέου παλατιού, οι κρατικές υποθέσεις, τα οικονομικά και η φορολογία. Ο Κλήμης είχε παραμελήσει να διορίσει νέα μέλη στο Άνω Συμβούλιο, ακόμη και μετά τον θάνατο του Καρδινάλιου Βασιλιστή, και η αδράνεια του είχε προκαλέσει το άλλοτε ισχυρό σώμα να μειωθεί, από την πλευρά του σχεδόν σίγουρα σκόπιμη αμέλεια. Ωστόσο, ο Λιν δεν είχε πλέον πολλές επιλογές, παρά να επιβάλει τον εαυτό του στον Κλήμεντα και να του υπενθυμίσει την ευθύνη του απέναντι στο πανάρχαιο σώμα του Συμβουλίου των Απόκρυφων.

Η Σύνοδος είχε κατασκευαστεί το 1334 με εντολή του Πάπα Βενέδικτου ΙΒ΄, ο οποίος, παρά τις εκφράσεις του για την επιστροφή της παπικής εξουσίας στη Ρώμη, μετέφερε όλα τα παπικά αρχεία από το Βατικανό στο νέο οχυρό στη Γαλλία. Το κτίριο που έμοιαζε με τάφο βρισκόταν στην απέραντη, υγρή κοιλάδα του Ροδανού, περιτριγυρισμένο από τρεις πλευρές από απόκρημνες χαράδρες που καλύπτονταν από δάση δεύτερης ανάπτυξης και αγκαθωτές θάμνους. Στα ανατολικά, τα τείχη της Αβινιόν υψώνονταν πάνω από το φαράγγι της κοιλάδας του ποταμού, όμως λίγο δυτικά, το μεγαλείο της πόλης μειώθηκε - μαζί με τη δυσοσμία της.

Λιγότερο από μία ώρα πέρασε πριν η αυστηρά φρουρούμενη άμαξα, που έφερε τη σφραγίδα της Εκκλησίας της Ρώμης, ανέβει με δυσκολία ένα απότομο, λακκούβες μονοπάτι, που καλύπτεται από ψηλές συστάδες αειθαλών δέντρων. Τα πέτρινα τείχη που υψώνονταν σκοτεινά πίσω από τα δέντρα είχαν μια απόχρωση μαύρου ίση με τον ουρανό πέρα από αυτά. Ο ουρανός πύκνωσε σαν αιωρούμενη στάχτη. Οι άνεμοι αντιστράφηκαν και μετατράπηκαν σε πάγο. Λάμψεις. Βροντές—απότομα, οι χοντρές σταγόνες βροχής άνοιξαν δρόμο για καταρρακτώδεις βροχές. Η συνοδεία του Λιν αγωνιζόταν να ανέβει την στενή κατολισθητή λάσπη ενός δρόμου, με αρκετούς ξεπεσμένους και λασπωμένους φρουρούς να πιέζουν το πίσω μέρος της άμαξας σε συνδυασμένη προσπάθεια να την σπρώξουν.

εμπρός. Το έβγαλαν από λακκούβες· μπροστά, σπιθαμή προς σπιθαμή, βήμα προς βήμα. Αστραπές φώτιζαν τον δρόμο μπροστά, σκιαγραφώντας παράλληλα την αέναα διαφαινόμενη σιλουέτα των Απόκρυφων.

Κανένα παράθυρο δεν διέκοπτε το πέτρινο εξωτερικό του επιβλητικού φρουρίου από τούβλα. Η μοναδική του είσοδος φρουρούνταν, μέρα και νύχτα, από φρουρούς του Συμβουλίου, άνδρες που επιλέγονταν προσεκτικά από το Άνω Συμβούλιο για τη δύναμη του σώματος και της θέλησής τους, καθώς και για την ακλόνητη αφοσίωσή τους. Ακόμα και το αυστηρό πρωτόκολλο της Βασιλικής Φρουράς του Βασιλιά Φιλίππου έλειπε σε σύγκριση. Μέσα σε αυτά τα φρουρούμενα τείχη βρίσκονταν λόγια της Αγίας Γραφής γνωστά αλλά σε λίγους ζωντανούς άνδρες - από τα ολοκληρωμένα κάποτε βιβλικά βιβλία του Ενώχ, των Ιωβηλαίων, των Γιγάντων, του Σολομώντα και άλλων, μέχρι αρχαίους πάπυρους γραμμένους σε γλώσσες που δεν είχαν ακουστεί στη γη εδώ και χίλια χρόνια. Και από αντικείμενα της κατεστραμμένης από καιρό Ελληνικής Βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας μέχρι ασσυριακούς πήλινους κυλίνδρους που περιέγραφαν λεπτομερώς τα χρόνια μετά τον Μεγάλο Κατακλυσμό και κατασχέθηκαν από εβραϊκούς ναούς στο... Στις πρώτες σταυροφορίες, το περιεχόμενο των Απόκρυφων περιείχε όλα τα υπάρχοντα μυστικά της Εκκλησίας και την κρατούσε κλειστή.

Ο Λιν αναζήτησε υλικό που περιείχετο σε τέσσερις Απόκρυφες βιβλιοθήκες—κείμενα που ο Καρδινάλιος γνώριζε σχεδόν αποστηθιστικά. Και παρόλο που ήταν ενάντια στην ορθή του κρίση να αφαιρέσει οτιδήποτε από τα Απόκρυφα, δεν μπορούσε να φανταστεί καλύτερη προσέγγιση στο έργο που βρισκόταν μπροστά του: να πείσει τον Κλήμη για πράγματα που κανένας λογικός άνθρωπος δεν θα τολμούσε να πιστέψει ότι είναι αλήθεια.

Η πρώτη από τις τέσσερις δέστρες ήταν η Άγαλμα της Φύσης, η μεγαλύτερη από αυτές. Περιείχε λεπτομερείς περιγραφές των μοναστηριών του Συμβουλίου και των δύο Πυλώνων τους. Περιείχε επίσης την ιστορία του καθενός. Η πρώτη Πύλη ανακαλύφθηκε το 876, κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Πάπα Ιωάννη Η΄. Βρίσκεται στις ορεινές περιοχές της Ούμπρια, εντός των συνομήλικων Παπικών Κρατών της Ιταλίας, ο χώρος ανασκαφής φιλοξενούσε επίσης έναν αρχαίο οικισμό Σαμνιτών. Η δεύτερη Πύλη ανακαλύφθηκε το 877, υπό τον Πάπα Στεφάνου ΣΤ΄. Βρέθηκε στη σημερινή επαρχία Ωβέρνης, στη Γαλλία, ο μονόλιθος βρισκόταν στην κορυφή ενός πετρώδους λόφου, νότια του ποταμού Λίγηρα.

Το δεύτερο από τα βιβλία ήταν οι Διακηρύξεις της Συνόδου. Απαριθμούσε τα ιστορικά μέλη της Συνόδου. Απαριθμούσε κάθε Ποντίφικα και σύμβουλο που υπηρέτησε ποτέ στην Άνω και την Κάτω Συνέλευση. Περιείχε επίσης τους κανονισμούς της Συνόδου.

Η τρίτη δεσμευτική πράξη ήταν οι Εξαιρέσεις της Μεταρρύθμισης, που συντάχθηκαν από τον Πάπα Βενέδικτο ΙΒ΄ το 1336. Αυτές ήταν κανονικές τροποποιήσεις ή ρήτρες αποκλεισμού στην Παπική Βούλα: το Redemptor Noster. Επέτρεπε στο Συμβούλιο να διοικεί τα δύο μοναστήρια του με τρόπους που

είδε την κατάλληλη στιγμή.

Το τέταρτο και τελευταίο από τα κείμενα που αναζήτησε ο Lean ήταν οι Μεταφράσεις του Naramsin— που αναφέρονται επίσης από το Άνω Συμβούλιο ως Μεταμαντίες του Gatestone. Αυτές οι εύθραυστες σελίδες χρονολογούνται τρεις αιώνες πριν και πήραν συλλογικά το όνομά τους, από έναν γραμματέα της Μονής, τον Naramsin, έναν εκλιπόντα κληρικό του Gardiens, ο οποίος, μέσω της αφοσιωμένης υπηρεσίας και της αφοσίωσής του, είχε καταφέρει μόνος του να αποκρυπτογραφήσει τις γαλλικές μονόλιθες επιγραφές. Αυτές οι μεταφράσεις αντιπροσώπευαν μια λατινική απόδοση της παράξενης γλώσσας που ήταν χαραγμένη στις όψεις της γαλλικής πέτρας. Και επειδή οι χαρακτηριστικές στην ιταλική πέτρα ήταν πανομοιότυπες, οι σελίδες του Naramsin χρησίμευσαν ως μετάφραση και για τις δύο Gatestones, που βρίσκονται στη Γαλλία κ

Ο Λιν γνώριζε ότι οποιοδήποτε από τα τέσσερα κείμενα θα μπορούσε να αφυπνίσει τον ανυποψίαστο Ποντίφικα για τον πραγματικό κίνδυνο που αντιμετώπιζε, ωστόσο θα χρειαζόνταν και τα τέσσερα για να τον θέσουν υπό την επιρροή του Λιν — επομένως υπό την επιρροή του . των Απόκρυφων—έλεγχος. Πρέπει να τον κάνουν να καταλάβει, αν θέλει το Συμβούλιο να επιβιώσει. Η άμαξα του Λιν σταμάτησε και κοίταξε έξω από την πύλη της για να δει σιλουέτες μέσα σε μια καταρρακτώδη βροχή καθώς συγκεντρώνονταν σε δύο σειρές για να πλαισιώσουν ένα ζευγάρι τεράστιες σιδερένιες πόρτες—την είσοδο στα Απόκρυφα.

Μέσα στα Απόκρυφα και πέρα από τις μεγάλες πόρτες τους, δάδες τοίχου φώτιζαν μια δεκάδα από αποφασισμένους φρουρούς που παρατάσσονταν στην είσοδο του διαδρόμου. Από την άλλη πλευρά, οι λαβές των δοράτων χτυπούσαν την πόρτα, ακολουθούμενη από μια πνιχτή εντολή: «Ανοίξτε, με εντολή της Αυτού Εξοχότητας, Καρδινάλιου Λιάν του Συμβουλίου των Απόκρυφων!»

Δύο φρουροί αφαίρεσαν τις σιδερένιες ράβδους και προσπάθησαν να ανοίξουν τις πόρτες. Ο Καρδινάλιος Λιν και ο Λοχαγός του πέρασε βιαστικά, μουσκεμένος εντελώς από την καταρρακτώδη βροχή. Οι φρουροί υποκλίθηκαν καθώς οι δύο περνούσαν. Οι πόρτες έκλεισαν με έναν ηχηρό γδούπο. Χωρίς να σταματούν το βήμα τους, ο Λιν και ο Λοχαγός εξαφανίστηκαν στο σκοτεινό χολ, αφήνοντας ένα ίχνος νερού που έσταζε από τα ρούχα τους πάνω στις πλακόστρωτες πέτρες, οι οποίες αντανakλούσαν τις τρεμάμενες αντανakλάσεις των φλογών των πυρσών του διαδρόμου.

Καθώς ο Λιν έστριβε σε μια γωνία και πλησίαζε στο τελευταίο μέρος ενός διαδρόμου, έξι φρουροί έκαναν ξαφνικά αισθητή την παρουσία τους. Στάθηκαν μπροστά σε μια ψηλή, πλούσια διακοσμημένη πόρτα καλυμμένη με περίτεχνα σκαλίσματα, ανάγλυφη με λαμπερή μεταλλική επένδυση και στολισμένη με πολύτιμους λίθους. Ελληνικά γράμματα, η λέξη ΑΠΟΚΡΥΦΟΣ, ήταν χαραγμένη πάνω από τον ακρογωνιαίο λίθο. Ο αρχιλοχίας της πόρτας βγήκε έξω, με το χέρι σηκωμένο και την παλάμη του προς τα έξω. «Σταματήστε!» Οι φρουροί πίσω του σήκωσαν τα όπλα τους, και ένας κρότος από βαριές σιδερένιες πανοπλίες διέσχισε την αίθουσα. Ο Λιν σταμάτησε μπροστά στον αρχιλοχία, ο οποίος συνέχισε ως εξής: «Πείτε τη φύση του—»

Ο Λιν τράβηξε γρήγορα το χέρι του στην άκρη. «Δεν έχω χρόνο!» Έσκυψε μπροστά, έπιασε το χέρι του και ψιθύρισε τα λόγια του λοχία στο αυτί.

Ο στρατιώτης γύρισε, έκανε ένα κλικ στις φτέρνες του και απευθύνθηκε στους θυρωρούς του: «Δώστε χώρο στην Αυτού Εξοχότητα, Καρδινάλιο Λιάν του Συμβουλίου!»

Οι φρουροί χώρισαν βιαστικά και ο λοχίας έβαλε ένα μεγάλο ορειχάλκινο κλειδί στην κλειδαριά. Έσφιξαν τους ώμους τους βαθιά στις άψογες ξύλινες σανίδες της πανύψηλης πόρτας καθώς η πόρτα γρύλισε και άνοιξε αργά. Ο Λιν πήρε έναν φακό που του έδωσε ένας από τους φρουρούς πριν κρυφτεί μέσα από τον καινούργιο χώρο στην πόρτα. Πίσω του, η τεράστια πόρτα έκλεισε με ηχηρή αντήχηση. Η ηχώ έσβησε και μια σιωπή τον τύλιξε εκεί—στην ακίνητη σκοτάδι— τον οποίο διαταράσσει μόνο η ίδια του η ανάσα και ο σταθερός ήχος της φλόγας του πυρσού.

Ο Λιν κινήθηκε μέσα στο σκοτάδι με αποφασιστικά βήματα, ανάβοντας μια σειρά από δάδες τοίχου. Το τεράστιο δωμάτιο πήρε μορφή καθώς ο Καρδινάλιος έδιωξε το σκοτάδι. Πολυάριθμες σειρές από θήκες βιβλίων πλαισίωναν τους τοίχους. Διάδρομοι ο ένας μετά τον άλλον διέσχιζαν τα πατώματα, με τα ράφια τους να φιλοξενούν μια τεράστια ποικιλία κειμένων -χειρόγραφα, πάπυρους και ενεπίγραφους πήλινους κυλίνδρους- όλα μυστικά της Αγίας Έδρας. Ο Λιν ασφάλισε τη δάδα σε ένα άδειο βάση για φακό στερεωμένη στο πλάι ενός ραφιού. Ένα ευρύχωρο τραπέζι ανάγνωσης φωτιζόταν μπροστά του. Σήκωσε ένα από τα αρκετά ξύλινα σκαμπό γύρω από το τραπέζι και έτρεξε κάτω από το πολλές σειρές ράφια. Έστριψε σε μια γωνία και πάγωσε· πάγος και φόβος στις φλέβες του. Αρκετά μέτρα πιο πέρα, μπροστά του στεκόταν ήδη ένα σκαμπό. Άφησε το σκαμπό που κουβαλούσε και έτρεξε στο άλλο.

Ο Λιν ανέβηκε στο καινούργιο σκαμπό και έψαξε τα ράφια, σαρώνοντας πυρετωδώς πριν Το βρήκε —το Άγαλμα της Μύησης. Με έναν αναστεναγμό και μια φαινομενική δεύτερη ανάσα, μάζεψε το τεράστιο βιβλίο και έσπευσε στο τραπέζι ανάγνωσης. Μόλις το άφησε στο τραπέζι, κάθισε σε μια καρέκλα και άνοιξε το εξώφυλλο, η καρδιά του πήδηξε δυνατά . Μερικές από τις σελίδες έλειπαν.

«Όχι!» ψέλλισε λαχανιασμένος καθώς ξεφύλλιζε τις σελίδες, με το χέρι του καλυμμένο με το στόμα του, με τα μάτια του ορθάνοιχτα και λαμπυρίζοντα από ένα μείγμα έκπληξης και βαθύ τρόμου. Σχεδόν οι μισές σελίδες είχαν εξαφανιστεί — είχαν σκιστεί . «Όχι . Όχι! Όχι!» Πήδηξε τρέχοντας από το τραπέζι και έτρεξε προς την κλειστή πόρτα.

«Άνοιξε αμέσως αυτή την πόρτα!» φώναξε ο Λιν, χτυπώντας τη γροθιά του πάνω της. Ένα κλειδί έκανε κλικ στην κλειδαριά και έσπρωξε τη βαριά πόρτα, ορμώντας από την καινούρια της δύναμη. «Ποιος έχει βρεθεί στο αρχείο;» ούρλιαξε ο Λιν.

Ο λοχίας τραύλισε, « Μόνο οι Καρδινάλιοι του Συμβουλίου έχουν γίνει δεκτοί».

Ο Λιν έσκυψε στο πρόσωπό του και γρύλισε: «Είμαι ο τελευταίος του Συμβουλίου. Ο τελευταίος! Δεν υπάρχει άλλος!»

«Τι γίνεται με τον Καρδινάλιο Μάσον;» ρώτησε ο στρατιώτης.

Ο γερμένος τινάχτηκε πίσω, το πρόσωπό του ήταν φρικτά τσαλακωμένο. «Μάσον; Δεν υπάρχει τέτοιος Καρδινάλιος.»

«Αυτός—αυτός ο Μάσον ήξερε τα λόγια του κειμένου, Σεβασμιότατε! Οι εντολές μου είναι να επιτρέψω —»

«Το κλειδί, δώσ' το μου!» διέκοψε ο Λιν. Ο στρατιώτης υπάκουσε. Ο Λιν έβαλε το κλειδί κάτω από την ρόμπα του.

«Ξέρω τις διαταγές σου, φρουρέ!» Ο Λιν συνήλθε. «Πες μου, πώς έμοιαζε; Ήταν ντυμένος; —ο Λιν έδειξε την κατακόκκινη ρόμπα του — «σαν Καρδινάλιος;»

«Ναι, Σεβασμιότατε. Ισχυρίστηκε ότι ήταν νεοεκλεγμένο μέλος του Συμβουλίου. Ισχυρίστηκε ότι είχε σταλεί από την Αυτού Αγιότητα για να επιθεωρήσει συγκεκριμένα κανονικά αρχεία. Και σας γνώριζε αρκετά καλά.»

«Λοχία, ο λόγος που επισκέπτομαι τα Απόκρυφα είναι να ενημερώσω την Αυτού Αγιότητα για τις υποχρεώσεις του απέναντί τους. Πώς θα μπορούσε να εκδίδει διαταγές σχετικά με πράγματα για τα οποία δεν γνωρίζει τίποτα;»

«Σεβασμιότατε, οι διαταγές μου είναι—»

«Μητέρα Θεού», μουρμούρισε ο Λιν, αφηρημένος κάτω από τρεμάμενα δάχτυλα, με τα μάτια του να περπατούν πάνω του. στο πάτωμα πριν κλειδώσει ξανά με του λοχία και στενέψει, «Πώς έμοιαζε αυτός ο Καρδινάλιος Μάσον;» επέμεινε.

«Ήταν αρκετά σίγουρος για τον εαυτό του—φέρθηκε σαν Καρδινάλιος. Το ύψος σου—ξανθά μαλλιά—ανοιχτόχρωμο δέρμα—α—και το ένα καστανά μάτια και το άλλο άσπρο!» Ο στρατιώτης έδειξε το αριστερό του μάτι. «Αυτός ήταν τυφλός.»

Ο Λιν σκλήρυνε και έτριξε τα δόντια του. Υπήρχε μόνο ένας Καρδινάλιος με τέτοια μάτια.

«Γαμώτο», σκέφτηκε ο Λιν. «Μπλάζι—το Κολλέγιο πρέπει να τον έβαλε σε αυτό.»

«Ποιος ήρθε μαζί του—η συνοδεία;» ρώτησε άθελά του ο Λιν τον σαστισμένο λοχία.

«Ήρθε μόνος του, Σεβασμιότατε—πάνω στο δικό του άλογο.»

«Μόνος του;» ψέλλισε δυνατά ο Λιν. «Λοχία, έρχομαι με δεκάδες φρουρούς και μια θωρακισμένη άμαξα. Δεν σας φάνηκε περίεργο που ένας Καρδινάλιος μπορεί να ταξιδεύει έξω από το παλάτι και έξω από την πόλη, χωρίς συνοδεία; Πάνω σε άλογο, άλλωστε;»

«Σεβασμιότατε, κάθε φορά που ερχόταν, αυτός ο Μάσον— εννοώ αυτός ο άνθρωπος μου ψιθύριζε ακριβώς τα λόγια που χρησιμοποιήσατε κι εσείς πριν από λίγο. Αλλιώς, δεν θα τον είχα αφήσει να μπει μέσα. Οι εντολές μου—»

«Ξέρω τις εντολές σας!» ξέσπασε ο Λιν. «Κάθε φορά που ερχόταν», είπες — πόσες φορές, λοχία; Πόσες φορές άνοιξες αυτές τις πόρτες σε αυτόν τον εισβολέα;»

«Πολλούς τις τελευταίες μέρες», είπε χαμηλόφωνα ο λοχίας. «Τον περιμένω ξανά αύριο.»

Να τον συλλάβω, Σεβασμιότατε;

Ο Λιν ήξερε ότι χωρίς τη γνώση του Κλέμεντ για τα Απόκρυφα, η συλλήψη του Μπλάσι θα μπορούσε μόνο να τον εξοργίσει και να επιδεινώσει μια ήδη εύθραυστη κατάσταση.

«Όχι, λοχία», απάντησε ήρεμα ο Λιν. «Απλώς αρνηθείτε του την πρόσβαση στα Απόκρυφα. Μην τον συλλάβετε. Το νέο Συμβούλιο θα αποφασίσει τι θα τον κάνει». Τότε του ήρθε μια άλλη σκέψη. «Έχεις

επαναλάβει ποτέ τα λόγια του αποσπάσματος σε κανέναν;»

«Εγώ, Σεβασμιότατε; Όχι. Μου απαγορεύεται με εντολή να το κάνω.»

«Ποτέ; Ακόμα και στον εαυτό σου;»

«Ποτέ, Σεβασμιότατε.»

Ο άντρας φρουρούσε την ίδια πόρτα για σχεδόν δύο δεκαετίες. Ο Λιν δεν είχε κανένα λόγο να τον αμφισβητήσει. Τότε άνοιξε το μυαλό του. καθώς είδε το κλειδί να γυρίζει στην κλειδαριά και μια πόρτα προς ένα Την σκοτεινή αλήθεια, την είδε αμέσως. Ο Καρδινάλιος Βασιλιστής βασανίστηκε για να ομολογήσει τα λόγια του αποσπάσματος. Αυτό σίγουρα συνέδεδε τον Μπλάσι με τη δολοφονία του Βασιλιστή.

«Δεν θα πεις τίποτα γι' αυτό σε κανέναν. Θα αλλάξουμε τα λόγια του αποσπάσματος πριν φύγε. Κανείς δεν διασχίζει το κατώφλι του αρχείου—ούτε ένας, εκτός από εμένα. Με μαζεύεις ;

«Μάλιστα, Σεβασμιότατε. Ναι», συμφώνησε βιαστικά ο λοχίας.

«Ένα πράγμα ακόμα: Ήρθε ή έφυγε ο εισβολέας με κάτι — έστω και ένα κομμάτι χαρτί;»

Ο λοχίας απάντησε: «Την πρώτη μέρα αφαίρεσε δύο δεσμούς από το αρχείο και επέμεινα να τους επιστρέψει. Τον εξόργισα, αλλά εκείνος συμμορφώθηκε. Από τότε, δεν έχει πάρει τίποτα στα χέρια του. Εξέτασα την τήβεννό του όσο καλύτερα μπορούσα, αλλά δεν τόλμησα».

«να απαιτήσω έρευνα για το πρόσωπό του, αφού ήταν— τον βρήκα Καρδινάλιο του Συμβουλίου», ξέσπασε ο άντρας. Με φλεγόμενα μάγουλα, κοίταζε τις πέτρες του πατώματος καθώς μουρμούριζε, «Ακριβώς όπως έκανα και εγώ με εσάς, Σεβασμιότατε».

Ο Λιν συνοφρυώθηκε. «Μην ξαναμιλήσεις γι' αυτό. Κλείστε την πόρτα.»

«Μάλιστα, Σεβασμιότατε.» Ο λοχίας έκλεισε την ψηλή πόρτα με δύναμη και ο Λιν έβγαλε το κλειδί από τα άμφιά του, κλειδώνοντας την πόρτα από μέσα. Επέστρεψε στο τραπέζι ανάγνωσης.

Ο Λιν εκτίμησε τη ζημιά, συλλέγοντας όσα ίσως είχε μάθει ο Μπλάζι από τις σκισμένες σελίδες. Ξεφύλλισε κι άλλες σελίδες.

«Γαμώτο!» Ο Λιν χτύπησε το χέρι του σε ένα τμήμα που έλειπε. Έψαξε πιο βαθιά στο βιβλίο μόνο και μόνο για να ανακαλύψει ότι όλες οι μεταφράσεις του Ναραμσίν είχαν αφαιρεθεί.

«Γαμώτο!» Χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι. Ο θυμός του αντηχούσε στο ράφι, στο πάτωμα, και ίσως ακόμη και στον πυρήνα της γης. Μέσω του Κλέμεντ, ο Λιν θα φρόντιζε να σωπάσει ο Μπλάζι.

«Καου! Καου!» Ακούστηκε μια βραχνή κραυγή, «Καου!» Ο ξαφνιασμένος Λιν σήκωσε το κεφάλι του απότομα για να δει Ένα κοράκι που φτερούγιζε καθόταν πάνω σε μια βιβλιοθήκη, μαστιγώνοντας τον αέρα με τα φτερά του. Ο Λιν σηκώθηκε αργά. «Πώς, για όνομα του Θεού—» Το πουλί όρμησε προς τον Λιν, στοχεύοντας κατευθείαν στα μάτια του. Με μια κραυγή, ο Καρδινάλιος παραπατούσε προς τα πίσω. Σαν αστραπή, τα μαύρα φτερά που στριγγλίζουν άνοιξαν το πρόσωπό του με το αστραφτερό ράμφος και τα νύχια τους. Φορώντας μια μάσκα από αίμα και τυφλωμένος, ο Λιν σκαρφάλωσε προς τα πίσω, έπεσε σε ένα τεράστιο ράφι και έπεσε κάτω. Το ράφι κουνήθηκε προς τα πίσω και το κοράκι πέταξε. Γονατίζοντας και καθαρίζοντας τα μάτια του από το αίμα, ο Λιν ανακάλυψε το πουλί να κάθεται ήρεμα πάνω στο ράφι όπου το είδε για πρώτη φορά. Αργά, σηκώθηκε όρθιος.

«Τριξι!» Ο Λιν κοίταξε πάνω από τον ώμο του και είδε την κουνιστή βιβλιοθήκη να πέφτει προς το μέρος του. Άπλωσε το χέρι του και ούρλιαξε. Μια χιονοστιβάδα από βιβλία και ράφια - το βουνό έπεσε πάνω του σαν μια κατολίσθηση από δέστρες, τραντάζοντας το δωμάτιο ακόμα και μέχρι το ψηλό πόρτα. Ο πυρσός, στερεωμένος στο πλάι του ραφιού, έπεσε πάνω στο σωρό από βιβλία και τα έβαλε φωτιά. Τότε όλα σιώπησαν—όλα, εκτός από μια φλόγα που έτριζε και το πνιχτό μουγκρητό ενός Καρδινάλιου καρφωμένου κάτω από τα ερείπια. Αμέσως, η μορφή του κορακιού εξερράγη σε ένα σύννεφο καπνού που διαλύθηκε και εξαφανίστηκε.

«Σεβασμιότατε!» του φώναξε ο λοχίας, χτυπώντας την ψηλή πόρτα.

Κάτω από τη θήκη, ο Λιν κειτόταν δεμένος με σπασμένα πόδια και θρυμματισμένα πλευρά. Βιβλία και ράφια τον εμπόδιζαν από παντού. Καπνός σέρνονταν μέσα από το σωρό. «Θεέ μου! Βοήθησέ με! Φρουροί!» φώναξε.

Ο καπνός κυλούσε στην επιφάνεια του πατώματος και, κάτω από το κατώφλι της πόρτας, μαζεύτηκε γύρω από τις μπότες του λοχία. «Φέρτε ένα κριάρι! Καλέστε κάθε στρατιώτη! Τώρα», ούρλιαξε ο λοχίας στους άντρες του. Σκορπίστηκαν. Χτύπησε την πόρτα, «Καρδινάλιο Λιν! Άνοιξε την πόρτα!»

Ο χρόνος πέρασε και ο καπνός πύκνωσε. Όταν οι στρατιώτες επέστρεψαν με το κριάρι τους, χτύπησαν την ψηλή πόρτα, κάνοντάς το με δάκρυα που τσούζαν και υπό τις πνιχτές κραυγές των ένας Καρδινάλιος που καίει τα πόδια του.

~*~

Συνέβη, η μοίρα να ήταν καλή με τον Καρδινάλιο Μπλάζι. Αν ο Λιν ζούσε έστω και μια μέρα ακόμα, ο Μπλάζι μπορεί να είχε κατηγορηθεί για φόνο. Ο Πάπας δεν θα είχε άλλη επιλογή από το να ξεκινήσει μια ενδελεχή έρευνα των Απόκρυφων. Και μια έρευνα θα μπορούσε να είχε...

αποκάλυψε το μυστικό που φύλαγε το Συμβούλιο, και ο Πάπας σίγουρα θα είχε διορίσει ένα νέο σώμα του Άνω Συμβουλίου, ακόμη και ενώ ο Μπλάζι σάπιζε στον τάφο ενός φτωχού. Αντ' αυτού, ο Μπλάζι βρήκε τώρα τον δρόμο του απαλλαγμένο από εμπόδια ως δια μαγείας.

Την επόμενη μέρα από την επομένη των φλογών που κατέκλυσαν τα Απόκρυφα, ο Αρχηγός των Όπλων του Ποντίφικα, Λοχαγός Πίτρο, στάλθηκε για να διερευνήσει το ατύχημα. Ο Πίτρο επέστρεψε με τα ευρήματά του: ο θάνατος του Καρδινάλιου Λιν και η καταστροφική πυρκαγιά, η οποία κατέστρεψε το περιεχόμενο του αρχείου, ήταν απλώς ένα ατύχημα. Το θέμα τέθηκε στο αρχείο και ο Παπισμός συνέχισε την έρευνά του για τη δολοφονία του Βασιλιστή, αν και χωρίς ιδιαίτερη επείγουσα ανάγκη. Με την προγραμματισμένη επίσκεψη του Βασιλιά Φιλίππου στο Παπικό Παλάτι σε λιγότερο από δύο μήνες, η πολιτική ήταν αυτή που απασχολούσε τα μυαλά και τις γλώσσες του παλατιού. Τα Απόκρυφα και τα μυστικά τους θα έπρεπε να περιμένουν. Άλλωστε, η Αγγλία είχε καταλάβει τμήματα γαλλικού εδάφους και ο Φίλιππος χρειαζόταν τη βοήθεια του Πάπα Κλήμη, βάσει της ισχύουσας εκχειρίδας, για να ανακτήσει τα χαμένα εδάφη του Βορρά.

Κατά τη διάρκεια του επόμενου μήνα, ο Μπλάσι είχε αρκετές ευκαιρίες να σκεφτεί τα αρχεία που είχε κλέψει. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον για αυτόν παρουσίαζαν οι μεταφράσεις Ναραμσίν.

Στην ιδιωτικότητα του Château Rouge, διάβαζε και ξαναδιάβαζε το συναρπαστικό κείμενο.

Αν αυτά τα πράγματα είναι αληθινά, σκέφτηκε έκπληκτος, τότε το φάντασμα του αδερφού μου έλεγε αλήθεια: αυτός ο μονόλιθος έχει τη δύναμη όχι μόνο να διώξει τον Έντουαρντ από τη Γαλλία, αλλά και να τον συντρίψει — και όλα τα Η Αγγλία μαζί του.

Ήταν νωρίς το απόγευμα όταν ο Μπλάζι μπήκε στην αυλή του μοναστηριού του Παπικού Παλατιού. Είδε τον Τζούλιν να περπατάει στον κήπο, οδηγώντας δύο υπηρέτες. Στους ώμους των αγοριών απλωνόταν ένα μακρύ μπλουζάκι υφάσματος στο χρώμα του μεσονυχτίου, γεμάτο με ασημένια κουμπιά. «Καρδινάλιο Ζουλίν! Μια στιγμή από τον χρόνο σας», φώναξε ο Μπλάζι στην άλλη άκρη της γκαλερί. Καθώς πλησίαζε Ο Ζουλίν, ένας άλλος κόκκινος χιτώνας, ο Καρδινάλιος Φίρμους, συνέρρευσε. Ο Φίρμους ήταν επίσης επιστάτης του παλατιού και τα καθήκοντά του τον καθιστούσαν τον πιο αντιπαθή από όλους τους Καρδινάλιους του παλατιού. Διερεύνησε, κατέγραψε και ανέφερε όλες τις υποθέσεις του παλατιού απευθείας στον Πάπα. Με λίγα λόγια, ο Φίρμους ήταν τα μάτια και τα αυτιά του Πάπα και συμπεριφερόταν σαν να είχε ήδη εκλέχθηκε ως ο επόμενος Πάπας. Ωστόσο, στην πραγματικότητα, δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένας αυτοκαταναλωμένος αδιάκριτος σώμα.

«Ζυλίν, ξέρεις πού βρίσκεται ο Καρδινάλιος Τουσέν;» ρώτησε ο Μπλάσι.

Ο Φίρμους διέκοψε: «Μπλάσι, έχεις σημειώσει τα τρία βαρέλια κρασιού για την Αυτού Μεγαλειότητα, Βασιλιά Φίλιππο;»

«Το έκανα, χθες το πρωί», απάντησε κοφτά ο Μπλάζι πριν γυρίσει ξανά στον Ζυλίν, επαναλαμβάνοντας.

«Πού είναι ο Τουσέν;»

Ο Τζούλιν κοίταξε πάνω από τον ώμο του. «Μας ακολουθούσε μόλις μια στιγμή από τότε. Ίσως

αυτός... α! Έρχεται, τώρα.

Ο Τουσέν πέρασε την αψίδα της Γκαλερί του Κλόιστερ με τα δύο χέρια να υποστηρίζουν ένα χοντρό τετράγωνο από διπλωμένο μπλε ύφασμα.

Ο Φίρμους έστρεψε το πρόσωπό του ανάμεσα στους Καρδινάλιους, απαιτώντας την προσοχή του Μπλάζι. «Έχει ο Τουσέν;» γέμισε τα κιβώτια με τα μπουκάλια της Αυτού Μεγαλειότητας και τα σημάδεψε;

Ο Τζούλιν διέκοψε την ερώτηση. «Το έχει κάνει. Δύο βράδια πριν.»

Ο Τουσέν έφτασε στην ομάδα, λαχανιασμένος. «Ζυλίν, θα σου ρίξουν το πανί και θα το λερώσουν αν μείνεις για πολύ ακόμα», είπε απότομα. Ο Ζυλίν παρατήρησε τους τρεις νεαρούς υπηρέτες που έκαναν γκριμάτσες, τα πόδια τους κινούνταν κάτω από το σημαντικό βάρος.

«Ω, Θεέ μου! Μην το ρίξετε! Στην Αίθουσα Δεξιώσεων!» ψέλλισε ο Ζουλίν στους υπηρέτες του. Γύρισε και αναγνώρισε τους δύο Καρδινάλιους. «Μπλάζι, Φίρμους.» Έφυγε γρήγορα, τα αγόρια τον ακολουθούσαν.

«Είμαι ακριβώς πίσω σου», φώναξε ο Τουσέν πίσω του. Έγνεψε στον Μπλάζι και τον Φιρμούς, ετοιμαζόμενος φανερά να βιαστεί να ακολουθήσει τον Ζυλίν. Ο Φιρμούς πέρασε μπροστά του, σταυρώνοντας τα χέρια του πίσω του και λικνιζόμενος πίσω στις φτέρνες του. «Η Αυτού Αγιότητα μου ζήτησε να επιβεβαιώσω ότι τα κιβώτια με τα μπουκάλια είναι συσκευασμένα και σημαδεμένα», είπε με νόημα, κοιτάζοντας τον Τουσέν με τη μακριά του μύτη. «Υποθέτω ότι είναι;»

«Όπως θα έπρεπε να είναι», απάντησε απότομα ο Τουσέν.

Ο Μπλάζι γρύλισε, εξοργισμένος, «Μόλις πρόσφατα, ο Ζυλίν παραδέχτηκε ότι ο Τουσέν έχει ετοιμάσει τα μπουκάλια». Ο Φίρμους έγειρε το κεφάλι του ακόμα περισσότερο προς τα πίσω, κοιτάζοντας τον Μπλάζι σαν από κάποιο μεγάλο ύψος. «Πράγματι, το έχει κάνει, κι όμως θέλω να ακούσω τα λόγια του Τουσέν και όχι κάποιου άλλου. Ω, και, πες μου, Μπλάζι, έχεις τοποθετήσει φρουρό δίπλα στα βαρέλια κρασιού που σημάδεψες για την Αυτού Μεγαλειότητα;»

«Δεν υπήρχε λόγος», δήλωσε ο Μπλάζι με σηκωμένο φρύδι. «Ενημέρωσα τα βαρέλια κρασιού ότι σε περίπτωση που επιχειρούσαν να δραπετεύσουν από το κελάρι, θα μεριμνούσα προσωπικά να μεθύσουν μέχρι θανάτου — και έτσι συμφώνησαν να μην δραπετεύσουν». Ένα στεγνό χαμόγελο διαπέρασε τα χείλη του.

Ο Τουσέν χαμογέλασε πνιχτά.

Το μέτωπο του Φίρμους σκλήρυνε. «Θα προσποιηθώ ότι δεν άκουσα αυτά τα αστεία των Καρδινάλιων», είπε ψυχρά. «Μπλάζι, ίσως ξέχασες ότι η Αγγλία και η Γαλλία βρίσκονται σε πόλεμο.

Ίσως αναλάβετε εσείς προσωπικά την ευθύνη, σε περίπτωση που η Αυτού Μεγαλειότητα δηλητηριαστεί και πεθάνει.» Στρέφοντας τον Τουσέν, συνέχισε: «Ο Άρχοντας των Όπλων δεν βρίσκεται στο Φρουραρχείο.

Τον είδες σήμερα;

Ο Μπλάζι διέκοψε. «Ίσως να έχετε ήδη ανακαλύψει τα βαρέλια κρασιού μου αφύλακτα και έκτοτε να έχετε ζητήσει από τον Καπετάν Πίτρο να τα φρουρήσει, έτσι δεν είναι; Αν ναι, τότε μπορεί να σας φαίνεται εντελώς άσκοπο να με ρωτάτε αν είχα βάλει φρουρά». Ο Φίρμους φώναξε με μανία. Ωστόσο, ο Μπλάζι δεν του έδωσε καμία ευκαιρία. «Κι όμως ρωτήσατε, ίσως επειδή σκοπεύετε να

πείσεις την Αυτού Αγιότητα ότι με έπιασες σε κάποια φρικτή παράβαση καθήκοντος; Μήπως αυτός είναι ο σκοπός του σχεδίου σου, Φίρμους; Να τοποθετηθείς σε ένα ευνοϊκό φως, με την Αγία Έδρα ρίχνοντάς μου ένα κακό φως;

Ο Φίρμους αντέτεινε την κατηγορία με ένα απόσπασμα από το Βιβλίο των Παροιμιών: «Ο ανόητος βγάζει όλη την ψυχή του· ο σοφός όμως την κρατάει μέσα του μέχρι τότε».

Ο Τουσέν αφόπλισε διπλωματικά τη σύγκρουση απαντώντας στην προηγούμενη ερώτηση του Φιρμούς. «Ο Κόμης ντε Πουάντερς έχει φτάσει έκτοτε και βρίσκεται στην πτέρυγα των Αξιωματούχων. Πιστεύω ότι μπορεί να βρείτε και τον Λοχαγό Πίτρο εκεί, Καρδινάλιο Φίρμους.»

«Ναι, φυσικά», συμφώνησε ο Φίρμους, πρόθυμος να τελειώσει την ανταλλαγή με τα δικά του λόγια. Έγνεψε προσεκτικά στον Τουσέν και τον Μπλασί. «Καρδινάλιος Τουσέν· Καρδινάλιος Μπλασί».

Ο Μπλαζί άφησε στον άντρα αρκετό χώρο για να ανακτήσει κάποια ισορροπία του προτού τον φωνάξει: «Και αυτός που περνάει και ανακατεύεται σε διαμάχες που δεν του ανήκουν, είναι σαν κάποιον που πιάνει ένα σκυλί από τα αυτιά».

Ο Φίρμους σφίχτηκε ορατά, έχοντας πάρει στα σοβαρά το δικό του απόσπασμα από το Βιβλίο των Παροιμιών, παρόλα αυτά συνέχισε να περπατάει σαν να μην είχε ακούσει.

Ο Τουσέν δάγκωσε το χείλος του για να κρύψει ένα ύπουλο γέλιο. Έσκυψε προς τον Μπλαζί, ψιθυρίζοντας: «Ο καπετάνιος Πίτρο είναι εκεί, πίσω σου». Έδειξε διακριτικά προς τις καμάρες στην απέναντι πλευρά της αυλής. «Εκεί, πέρα από την τελευταία κολόνα. Μιλάει με έναν φρουρό».

«Α, μπράβο, Τουσέν.» Ο Μπλασί περπάτησε προς τη στήλη. Βρήκε τον Πίτρο πίσω της και του ψιθύρισε στο αυτί. Ο Πίτρο έγνεψε καταφατικά στο ψίθυρο του Μπλασί και μετά έδωσε μια διαταγή στον φρουρό, ο οποίος γύρισε και έφυγε βιαστικά προς την κατεύθυνση του Μεγάλου Κελαρίου. Ο Μπλασί χτύπησε τον Πίτρο στον ώμο με ευγνωμοσύνη και επέστρεψε στον Τουσέν.

«Φίλε μου, πρέπει να μιλήσουμε. Υπάρχουν θέματα μεγάλης σημασίας που πρέπει να μοιραστώ μαζί σου», προέτρεψε ο Μπλασί, σχεδόν παρακαλώντας. Ο Τουσέν παρατήρησε το σχεδόν εμμονικό βλέμμα του άλλου άντρα, με το στρίψιμο των χεριών και την ανυπόμονη στάση του. Κοιτάζοντας πέρα από τον ώμο του Μπλασί, γάβγισε, «Παιδί! Έλα γρήγορα!» Ένα αγόρι με μεγάλα αυτιά πλησίασε επιφυλακτικά τους κατακόκκινους Καρδινάλιους. «Η Ε-μα-ν-η-η-η-η-η-η-η-η-η;»

«Σεβασμιότητα, αγόρι μου», τον διόρθωσε ο Τουσέν. «Εμμ-ι-νένς. Είσαι ένα από τα παιδιά του Καρδινάλιου Ζυλέν, έτσι;»

«Ναι, κύριε... ναι, κύριε.»

«Ο κύριός σας είναι στην αίθουσα δεξιώσεων.» Ο Τουσέν πρόσφερε το τετράγωνο από χοντρό μετάξι στο ατημέλητο παιδί. «Τώρα πήγαινε του αυτό το ύφασμα. Πες στον Καρδινάλιο Ζυλέν ότι ο Καρδινάλιος Τουσέν θα είναι εκεί σύντομα. Και αν λερώσεις αυτό το ύφασμα, ιπποκόμμε, θα λογοδοτήσεις γι' αυτό. Με συλλαμβάνεις;»

«Ναι, η Εμ-νου-νία σου.»

Ο Τουσέν παρέδωσε το υλικό με έναν αναστεναγμό. «Προχώρα, λοιπόν. Φύγε.» Το αγόρι έτρεξε

μακριά με το ύφασμα. Ο Τουσέν δήλωσε: «Όχι το κελάρι. Έστειλες έναν φρουρό εκεί μέσα—και έχω υπηρέτες τοποθετημένους στο ντουλάπι. Το δωμάτιο Boteillerie είναι σίγουρα ιδιωτικό.» «Αρκετά καλά», απάντησε ο Μπλάσι. Έφυγαν μαζί από την αυλή.

Οι δύο κόκκινες ρόμπες ψιθύρισαν μεταξύ τους, περπατώντας σε πρόχειρες ξύλινες σκάλες προς το Boteillerie. Ο Toussain εξέτασε τα έξι δωμάτια για υπηρέτες πριν κάνει νόημα στον Blasi να μπει στην Αποθήκη Μπουκαλιών, όπου αντάλλαξαν μέσα από έναν λαβύρινθο από γεμάτα και άδεια ράφια μέχρι που έφτασαν σε μια πίσω γωνία του δωματίου. Εδώ, στέκονταν με σαφές πλεονέκτημα, καθώς ήταν σε θέση να εντοπίσουν κάποιον που πλησίαζε προς το μέρος τους, και πολύ πριν ο εισβολέας ακούσει τη σιγανή ανταλλαγή λόγων τους.

Ο Μπλάσι μιλούσε για πολλές στιγμές, ενώ ένα μείγμα αντιμαχόμενων συναισθημάτων διαπερνούσε τα χαρακτηριστικά του Τουσέν : σοκ, σκεπτικισμός, τρόμος, αποστροφή και, τέλος, απροκάλυπτη δυσπιστία. «Πώς μπορείς να περιμένεις να πιστέψω κάτι τόσο παράλογο;» ρώτησε αυστηρά, αφού ο Μπλάσι τελείωσε. «Σαν κάποια φανταστική ιστορία!»

Ο Μπλάσι υπερασπίστηκε τον εαυτό του: «Έχετε δει ποτέ τα δύο μοναστήρια για τα οποία μιλάω, γραμμένα στα παπικά φορολογικά αρχεία; Έχετε ποτέ γνωρίσει τον σκοπό της Συνόδου;» Ακόμα καλύτερα, τι κρατάει στο αρχείο του; Ξέρετε γιατί το Συμβούλιο και οι Καρδινάλιοί του ήταν πάντα ξεχωριστοί από το εκλογικό σώμα της εκκλησίας; Τουσέν, έχω δει αρχεία από τα Απόκρυφα. Αυτό που σας λέω είναι αλήθεια, ενώπιον του Θεού και της Γαλλίας. Αυτοί φυλάνε τις ίδιες τις πύλες της Κόλασης.

«Άρα, θα μπορούσες να με κάνεις να πιστέψω», είπε αργά ο Τουσέν, «ότι η Σύνοδος των Απόκρυφων έχτισε αυτά τα μοναστήρια για να φυλάει πέτρες που είναι, στην πραγματικότητα, οι πύλες της Κόλασης;» Πρέπει να πιστεύω ότι αν κάποιος πει αυτές τις επιγραφές που είναι σκαλισμένες στην πέτρα, θα μπορούσε να ανοίξει την ίδια την Κόλαση. Και αυτές οι Πύλες - τα χείλη του Τουσέν στάθηκαν γύρω από τη λέξη σαν να είχε μια δυσάρεστη γεύση στο στόμα του - «θα σώσουν όλη τη Γαλλία; Μπλάσι, μήπως μου βρεις έναν Καρδινάλιο του παλατιού, όλα αυτά τα χρόνια, τόσο σεβαστό από τους παπικούς ομολόγους μου, επειδή μου λείπει η λογική;» Λαχάνιασε. «Ακόμα και ένας ηλίθιος μπορεί να δυσκολευτεί να πιστέψει έναν τόσο απερίσκεπτο ισχυρισμό όπως ο δικός σου!»

«Είναι αλήθεια! Καταλαβαίνω ότι μπορεί να είναι δύσκολο να το κατανοήσεις, Τουσέν—ορκίζομαι, είναι αλήθεια.» «Πολύ καλά.» Ο Τουσέν έκανε μια αυστηρή γραμμή στο στόμα του. «Ας υποθέσουμε ότι λες την αλήθεια. Ας υποθέσουμε επίσης, Μπλάσι, ότι μπορεί να βρεις τρόπους να διεισδύσεις σε οποιοδήποτε από τα μοναστήρια του Συμβουλίου - και ότι βρίσκεις αυτή την αυστηρά φυλαγμένη πέτρα και λες με ακρίβεια τις κατάλληλες επικλήσεις που θα μπορούσαν να ανοίξουν τις Πύλες της Κόλασης.» Ο Τουσέν κοίταξε έντονα τον Μπλάσι. «Αφού το υποθέσουμε αυτό, πώς λοιπόν θα πείσεις τους Δαίμονές του;» να κάνει το θέλημά σας; Τι θα πείτε, όταν αυτά—γεννήματα του Σατανά ξερνούν από αυτή την πέτρα; «Πηγαίνετε, καταστρέψτε τους Άγγλους;» Ο Τουσέν έβγαλε μια σκληρή, σχεδόν κραυγή

Γέλα. «Εφόσον ένα πουλί που απελευθερώνεται από ένα κλουβί δεν επιστρέφει κατόπιν εντολής, γιατί πρέπει αυτά τα Πνεύματα να σε υπακούσουν μόλις απελευθερωθούν; Επιπλέον, πώς μπορείς να ανοίξεις και να κλείσεις μια πέτρα με απλά λόγια; Όχι, Μπλάσι. Μιλάς σαν αιχμάλωτο παιδί που έχει πληγεί από φανταστική έξαψη!»

«Υπάρχουν πολύ περισσότερα στις Πύλες από το να τις ανοίγεις και να τις κλείνεις», αντέτεινε ο Μπλάζι. «Είναι παρόμοιες με πύλες, κι όμως ούτε ανοίγουν ούτε κλείνουν. Τα πνεύματα μπορούν να περάσουν μέσα από αυτές. Οι μεταφράσεις είναι σε μορφή στίχων, όπως η Αγία Γραφή. Με αυτά τα λόγια, τα λόγια στις πέτρες, μπορεί κανείς να καλέσει Πνεύματα από αυτές—ή να τα επιστρέψει.» Ο Τουσέν κούνησε το κεφάλι του. «Δεν έχεις απαντήσει ακόμα στην ερώτησή μου. Γιατί πρέπει αυτά τα Πνεύματα να κάνουν ό,τι θέλεις αφού τα απελευθερώσεις;»

«Οι μεταφράσεις επιβεβαιώνουν ότι μπορεί κανείς να καλέσει Πνεύματα από αυτές τις Πύλες και να τα διοικήσει!» Ο Μπλάζι ήταν σχεδόν ξέφρενος στην απεγνωσμένη του επιμονή, χτυπώντας τη γροθιά του στην χοντρή σανίδα του τοίχου του Δωματίου με τα Μπουκάλια. «Και υπάρχουν κι άλλα. Είχα ένα ευλογημένο όραμα πριν από λίγο καιρό. Ο αδελφός μου, ο Ζαν-Ζακ, που σκοτώθηκε από τους Άγγλους στο Κρεσί, ήρθε σε μένα. Μίλησε για—»

«Αρκετά πια με αυτή την ανοησία!» ξεστόμισε ο Καρδινάλιος Τουσέν. «Είμαι υποχρεωμένος στην αίθουσα δεξιώσεων. Ίσως μπορέσεις να καλέσεις το Πνεύμα του αδελφού σου και αυτούς— τους πέτρινους δαίμονές σου» για να σε βοηθήσω. Ούτε ο Ζουλίν ούτε εγώ θα σταθούμε δίπλα σου όταν μια Ιερά Εξέταση σε κατηγορήσει για αίρεση, Μπλάζι. Ω, να είσαι σίγουρος ότι θα μεταφέρω την τρελή σου ιστορία στον Ζουλίν, όπως ζήτησες—και να είσαι σίγουρος ότι θα σε συλλάβει τρελά από πυρετό.

Όπως κι εγώ.» Ο Τουσέν γύρισε αλλού.

«Όχι... περίμενε. Μια στιγμή ακόμα», φώναξε ο Μπλάζι πίσω του.

Ο Τουσέν δεν σταμάτησε ούτε γύρισε καθώς μιλούσε. «Δεν έχω κάνει ποτέ αυτή τη συζήτηση μαζί σου, και αν ισχυρίζεσαι ότι έχω—»

«Θα θέλατε να δείτε μόνοι σας τους δίσκους;» Ο Μπλάζι έκανε μια κίνηση γύρω από τα ράφια με τα μπουκάλια. «Τα έχω.»

Ο Τουσέν σταμάτησε απότομα και έτριψε το πηγούνι του. Κανένας Καρδινάλιος του Κολλεγίου δεν θα αρνιόταν την ευκαιρία να κοιτάξει προσεκτικά τα αρχεία του Συμβουλίου, ανεξάρτητα από τους ανόητους ισχυρισμούς του Μπλάζι, αν του δινόταν πραγματικά πρόσβαση σε οποιοδήποτε τόσο κρυφό μυστήριο είχε φυλάξει τόσο ζηλότυπα το Συμβούλιο, για τόσο καιρό.

«Δείξε μου λοιπόν αυτά τα αρχεία. Άσε με να καταθέσω μόνος μου την αλήθεια και να συγκεντρώσω τις δικές μου αλήθειες. Αν είναι πειστικά, θα ακούσω περισσότερα. Αν όχι, θα σου επιστρέψω τα αρχεία—με την προϋπόθεση ότι θα σταματήσεις να ενοχλείς εμένα και τον Τζούλιν με αυτή την τρέλα. Θα ξεχάσεις ότι μας έχεις μιλήσει ποτέ για το θέμα. Έχω τον έντιμο λόγο σου επ' αυτού, Μπλάζι;»

«Πράγματι, το έχεις. Και έχω το δικό σου, ότι θα φυλάς αυτά τα αρχεία με κάθε κόστος και θα επιστρέφεις κάθε φύλλο μετά την προσωπική σου επιθεώρηση;»

«Δεν τα έχω ανάγκη. Θα τα επιστρέψω όλα— ο λόγος μου έχει δοθεί επίσης.»

«Πολύ καλά τότε». Ο Μπλάσι φάνηκε σχεδόν να χάνει την ψυχραιμία του από την ανακούφισή του. Ίσως να είχε συμμάχους, μόλις οι φίλοι του δουν αυτό που είχε δει κι αυτός. «Και όταν ανακαλύψεις ότι λέω την αλήθεια, θα περιμένω μια συγγνώμη από εσένα».

«Θα ήταν αρκετό», γέλασε ο Τουσέν, αλλά σκεπτικά. Πόσο γελοίος ήταν αυτός ο άνθρωπος μέσα στην τρέλα του. Παρ' όλα αυτά, τα αρχεία των Απόκρυφων—

«Συμφωνήθηκε.»

«Θα σου έχω τα αρχεία με το πρώτο φως της ημέρας. Θα τα φέρω στο κελάρι.» Ο Μπλάζι έφυγε.

Ο Τουσέν παρακολουθούσε τον Μπλάσι να διασχίζει την αυλή, περιμένοντας πριν φύγει από το Μποτεγιερί. Μετά Συνολικά, ο άντρας μπορεί να είχε ήδη πει αυτή την τρέλα σε άλλους—δεν θα του έκανε καλό να τον βλέπουν στην παρέα κάποιου που, όπως ήταν σίγουρος ο Τουσέν, θα κατέληγε στο ράφι του Ιεροξεταστή πριν περάσουν δύο εβδομάδες.

Όπως είχε συμφωνηθεί, ο Μπλάσι τον περίμενε στο υπόγειο το επόμενο πρωί. Έδωσε στον Τουσέν τις σελίδες των Απόκρυφων, τις οποίες είχε σκίσει από το Άγαλμα της Φύσης και διάφορα άλλα δέματα - σχεδόν εκατό σελίδες συνολικά. Σε λίγο χρόνο μαγεμένου διαβάσματος, ο Τουσέν συνειδητοποίησε με τρόμο ότι ο Μπλάσι έλεγε την αλήθεια. «Όλα αληθινά», σκέφτηκε ζαλισμένος, «όλα». Για το υπόλοιπο της ημέρας, καθόταν στο γραφείο του, ακίνητος, χωρίς να τρώει ή να πίνει. Τα αρχαία γραπτά ήταν σκορπισμένα γύρω του. Καθώς έπεφτε το σκοτάδι, σηκώθηκε παραπατώντας όρθιος σαν να πάλευε να ξυπνήσει μέσα στην ομίχλη ενός εφιάλτη. «Όλα αληθινά», ψιθύρισε στο άδειο δωμάτιο. Μαζεύοντας προσεκτικά τις σελίδες, ο Τουσέν πήγε να αναζητήσει τον Καρδινάλιο Ζυλέν.

Πόλη της Αβινιόν ~ Παπικό Παλάτι ~ Ιούνιος 1347

Η Αίθουσα του Κονκλαβίου του Παπικού Παλατιού ήταν γεμάτη με τοιχογραφίες με θρησκευτικές σκηνές και πίνακες με παπικούς αξιωματούχους. Φλαμανδικές ταπισερί τοίχου κρέμονταν ψηλά πάνω από τα πολυτελή καταλύματα. Η Αίθουσα εκτεινόταν μακριά και πλατιά κάτω από πανύψηλους τοίχους. Το δάπεδό της απλωνόταν σαν ωκεανός κάτω από τα ογκώδη δοκάρια της οροφής. Οι τοξωτές δοκοί του Η οροφή έμοιαζε με το ανεστραμμένο κύτος ενός πλοίου, ίσως κατάλληλη ακόμη και για την Οδύσσεια του Νώε. Η αίθουσα χρησίμευε ως ξενώνας του παλατιού - μια σουίτα για επισκέπτες αξιωματούχους και ήταν κατάλληλη για οποιονδήποτε Βασιλιάς.

Φρουροί και υπηρέτες ξεχύθηκαν μέσα και έξω από την είσοδο της Αίθουσας, ξεφορτώνοντας το σπίτι του Βασιλιά Φιλίππου.

αποσκευές. «Κάντε δρόμο!» ούρλιαξε μια φωνή έξω από την πόρτα. Η είσοδος εκκενώθηκε καθώς φρουροί με αλέβαρδα μπήκαν μέσα, συνοδεύοντας έναν χοντρό Καρδινάλιο μέσα και μέχρι το βάθος της Αίθουσας του Κονκλαβίου. Πέρασαν από την είσοδο και μπήκαν σε μια περίτεχνα διακοσμημένη Αίθουσα Δεξιώσεων πριν σταματήσουν απότομα.

Ένα μεγάλο τραπέζι φαγητού βρισκόταν στο κέντρο του δωματίου. Μόνος και καθισμένος σε μια καρέκλα με ψηλή πλάτη που κυριαρχούσε στο τραπέζι, ο βασιλιάς Φίλιππος απολάμβανε αρνί. Δειπνούσε μόνος. Μπροστά του, το τραπέζι ήταν καλυμμένο με χρυσά και ασημένια πιάτα. Δίπλα στον αγκώνα του, στεκόταν ένας υπηρέτης, πάντα έτοιμος να ξαναγεμίσει το ποτήρι του κρασιού.

Ένας από τους φρουρούς χτύπησε την αλαβάρδα του στο πάτωμα και απευθύνθηκε στην Αίθουσα: «Ο Καρδινάλιος Ζυλέν της Αγίας Έδρας ζητά ακρόαση από την Αυτού Μεγαλειότητα, Βασιλιά Φίλιππο της Γαλλίας». «Θα τον δούμε μέσα», γάβγισε ο Φίλιππος, βήχοντας μέσα από μια μπουκιά κρέας.

Οι φρουροί επέτρεψαν στον Καρδινάλιο Ζουλίν να συνεχίσει και αυτοί γύρισαν και βγήκαν από την Αίθουσα. Στη συνέχεια, οι δύο έπεσαν και πάγωσαν στη θέση τους δίπλα στο εσωτερικό της εισόδου. Ο Ζουλίν πλησίασε το τραπέζι και υποκλίθηκε. «Μεγαλειότατε».

Ο Φίλιππος σήκωσε το βλέμμα του, σκουπίζοντας απρόσεκτα το λαδωμένο πηγούνι του. «Όπως πάντα, Καρδινάλε, οι κουζίνες σας ανταγωνίζονται τις δικές μου - η εξυπηρέτηση - είναι ασύγκριτη. Σκέφτηκες την προσφορά μου - να ηγηθείς των κουζινών και της αίθουσας δεξιώσεων μου, Τζούλιν; Θα σε ανταμείψω διπλά και ξανά με όλα όσα έχεις τώρα. Δεν θα περίμενα τίποτα περισσότερο από αυτό που κάνεις τώρα, για την Αυτού Αγιότητα».

Ο Τζούλιν χαμογέλασε και υποκλίθηκε ξανά, κοκκινίζοντας από το βασιλικό μαγειρικό κομπλιμέντο. «Είμαι πολύ τιμημένος, Μεγαλειότατε, όμως η υπηρεσία μου πρέπει να παραμείνει στην Εκκλησία». Ο Φίλιππος κούνησε το κεφάλι του κεφάλι με απογοήτευση.

«Λοιπόν.» Ο Φίλιππος έδειξε έναν ασημένιο δίσκο. «Φαίνεται ότι μπέρδεψες ακόμη και τον υπηρέτη μου, αυτή τη φορά τον Τζούλιν. Τι είναι;» Πάνω στον δίσκο βρισκόταν δύο μικροσκοπικές λάμπες λαδιού, μια πορσελάνινη συσκευή με τρία πόδια και ένα δοχείο με νερό. Στο κέντρο, βρισκόταν ένα κουτί με μεταξωτή επένδυση, φτιαγμένο με περίτεχνα έργα ζωγραφικής δράκων, που στέγαζε μια αυτοσχέδια φωλιά από άχυρο με ένα μόνο αυγό.

«Μπορώ;» ρώτησε ο Τζούλιν.

«Πράγματι, μπορείς», συμφώνησε ο Φίλιππος, κοιτάζοντας τους ζωγραφισμένους δράκους.

Ο Τζούλιν συναρμολόγησε τα κομμάτια. «Το αγόρασα από ένα γενουατικό εμπορικό πλοίο. Υπέθεσα ότι μπορεί να σου αρέσει.» Έβαλε στη θέση τους τις δύο λάμπες και το μεταλλικό κουτί. Στη συνέχεια, πήρε το αυγό και το έβαλε μέσα στη συσκευή. «Οι λάμπες χρειάζονται φωτισμό.»

«Φέρτε μια φλόγα», χτύπησε τα δάχτυλά του ο Φίλιππος. Ο παρκαδόρος έφυγε και επέστρεψε με μια φλόγα.

Ο Τζούλιν άναψε τα λυχνάρια. «Τα λάδια στα λυχνάρια είναι αρωματικά. Τώρα, το αυγό ετοιμάζεται ενώ τρώτε και μπορεί να καταναλωθεί μετά το γεύμα σας». Μια φλόγα θέρμανε το δοχείο με το νερό κάτω από το αυγό. Μια άλλη έκαιγε πίσω από το αυγό, μπροστά σε μια κοίλη πλάκα ανάκλασης. Το εστιασμένο φως

πρόσφερε μια θέα στο αυγό.

Ο Φίλιπ κοίταξε μέσα και ανακάλυψε τον πιο σκούρο κρόκο του αυγού να αιωρείται σε μια αδιαφανή λάμψη. «Πρέπει να έχω ένα. Πώς ονομάζεται αυτή η τρίποδη κατασκευή;»

«Πες το όπως θέλεις. Είναι δικό σου, Μεγαλειότητα», χαμογέλασε ο Τζούλιν, απλώνοντας το χέρι του μπροστά στον παρκαδόρο για να ξαναγεμίσει το ποτήρι του Φίλιππου. «Μπορώ να μιλήσω μόνος μου μαζί σας;»

Ο Φίλιπ έκανε νόημα στον παρκαδόρο και άνοιξε το χέρι του προς μια καρέκλα. «Κάθισε, Τζούλιν. Μίλα».

Ο Τζούλιν στριμώχτηκε στην καρέκλα.

«Παράθυρο αυγού», μουρμούρισε ξαφνικά ο Φίλιππος χαμογελώντας.

«Μεγαλειότητα;»

«Το όνομά του—» ο Φίλιππος έδειξε με νόημα το τρίποδο διακοσμημένο με δράκο. «Είναι ένα παράθυρο αυγού—αφού μπορώ να δω μέσα σε αυτό.»

«Παράθυρο Αυγού—όντως, ένα εξαιρετικό όνομα.» Ο Τζούλιν καθάρισε τον λαιμό του. «Μεγαλειότητα, αν μου επιτρέπετε— υπάρχω ότι ήρθατε να ζητήσετε τη συμβουλή της Αυτού Αγιότητας σχετικά με τον Έντουαρντ και—τα πιο δυσάρεστα γεγονότα στο Κρεσί.»

«Τότε κάποιος σε έχει παραπλανήσει», δήλωσε ο Φίλιππος, ψυχρός και απόμακρος. «Οι συμβουλές είναι σαν το νερό—παντού και πάντα αλλάζουν. Συμβουλές, έχω. Το Παρίσι είναι γεμάτο από αυτές. Χρειάζομαι στρατούς.»

«Επιτρέψτε μου να είμαι πιο ευθύς μαζί σας, Μεγαλειότητα», ο Τζούλιν έσκυψε και ψιθύρισε, ρίχνοντας μια ματιά στους φρουρούς της πόρτας καθώς μιλούσε.

«Φρουρές! Αφήστε μας!» φώναξε ο Φίλιππος. Οι στρατιώτες βγήκαν από τη μεγάλη αίθουσα και εξαφανίστηκαν πίσω από κλειστές πόρτες. Έγειρε πίσω και άκουγε τον Ζυλίν να μιλάει για την Πύλη των Γκαρντιένς των Απόκρυφων και την πιθανή χρήση της ως όπλο εναντίον των Άγγλων.

Ο Τζούλιν εξήγησε πώς ο Βασιλιάς θα μπορούσε να βοηθήσει, δανείζοντάς του αρκετούς στρατιώτες για να αποκτήσει τον έλεγχο της Πύλης.

«Έτσι, όπως καταλαβαίνετε τώρα», δήλωσε ο Τζούλιν, συνοψίζοντας την εξήγησή του, «η κατάσταση είναι εξαιρετικά δεινή και η βοήθειά σας είναι κρίσιμη».

«Πράγματι! Φυσικά, φυσικά», δήλωσε ο Φίλιππος, καταπίνοντας τις τελευταίες μπουκιές κρέατος.

Ο Φίλιππος έσκυψε το κεφάλι του, άρπαξε μια χαρτοπετσέτα και την σκέπασε στο στόμα του. Ακολούθησαν πνιγμοί. Το πρόσωπο του Βασιλιά κοκκίνισε.

Ο Τζούλιν σηκώθηκε από τη θέση του. «Μεγαλειότητα ;» Ο Τζούλιν άρπαξε ένα ποτήρι νερό από το τραπέζι.

Ο Φίλιππος άφησε την χαρτοπετσέτα, πέταξε πίσω το κεφάλι του και ξέσπασε σε γέλια, με την ευθυμία του να αντηχεί στην αίθουσα. Ανάμεσα στα γέλια, έβηξε: «Πνεύματα—λεγεώνες φαντασμάτων; Ναι, θα τον καταστρέψω με τα φαντάσματά μου. Πράγματι! Με τα έμπιστα φαντάσματά μου!» Ο Φίλιππος έριξε τα μάτια του στο ταβάνι και ούρλιαξε με μελοδραματικό σαρκασμό: «Φύγε, Έντουαρντ, αλλιώς εγώ

θα καλέσω τα Φαντάσματά μου πάνω σου!

Ο Τζούλιν άφησε κάτω το κύπελλο και έπεσε πίσω στην καρέκλα του, ξεφούσκωτος. «Μεγαλειότατε, είμαι σοβαρός.»

Το πρόσωπο του Φίλιπ έγινε αυστηρό. Έγειρε στον έναν αγκώνα του, κοιτάζοντας άγρια καθώς ψιθύριζε: «Όπως κι εγώ!» Έχω ήδη συγκεντρώσει έναν στρατό από Φαντάσματα, Τζούλιν—στο Κρέσι. Φέρ' τα πίσω. Φέρ' τα πίσω τα στρατεύματά μου. Άφησέ τα να εκδικηθούν τον θάνατό τους από τον Έντουαρντ. Μπορεί η πέτρα σου να υφάνει τέτοια μαγεία;

Ο Τζούλιν προσπάθησε να δώσει περαιτέρω εξηγήσεις. «Η Πύλη—είναι ένα είδος μηχανής, όμως—»

Ο Φίλιππος σταύρωσε τα χέρια του στο τραπέζι και τον διέκοψε: «Και, ας υποθέσουμε ότι μπορείς να απελευθερώσεις αυτά τα Φαντάσματά σου. Τι γίνεται λοιπόν; Πώς θα τους ζητήσεις να καταστρέψουν τον Έντουαρντ; Πες μου, Τζούλιν, πώς σκοτώνουν τα φαντάσματα; Ίσως ξαφνιάσουν τον Έντουαρντ μέχρι θανάτου;» Χτύπησε το χέρι του γροθιά στο τραπέζι. Ο Τζούλιν τινάχτηκε και έγειρε πίσω. «Ανοησίες! Χρειάζομαι ζεστά σώματα—άντρες Εκπαιδευμένος στη μάχη! Χρειάζομαι όπλα. Χρειάζομαι χρήματα. Αν ήθελα να τρομάξω τον Έντουαρντ, θα μπορούσα να στείλω για το κεφάλι του, μαζί με ένα σύμβολο πλοίων γεμάτα με τα κεφάλια όλων των Γάλλων που σκότωσε! Τα μάτια του Φίλιππου έμοιαζαν με παγωμένα σιλιέτα και ο Ζυλίν χαμήλωσε το βλέμμα του.

Ο Φίλιππος συνήλθε και έγειρε πίσω στην καρέκλα του. «Δυστυχώς, Καρδινάλε, οι πεποιθήσεις μου δεν είναι τόσο—πώς να το πω—τόσο εκλεπτυσμένες όσο οι δικές σας. Βλέπω μάχες να κερδίζονται με αίμα, ιδρώτα και καλά εφοδιασμένους στρατούς—όχι από Φαντάσματα. Δεν ήρθα στην Αβινιόν για συμβουλές, ούτε προσευχή, ούτε υπόσχεση—ούτε ιστορίες για μαγικές πέτρες. Όπως γνωρίζω καλά, η Αγία Έδρα εισπράττει φόρους τόσο από τη Γαλλία όσο και από την Αγγλία. Η Γαλλία χρειάζεται αυτά τα χρήματα για τη συνεχή άμυνά της και εγώ ήρθα στο όνομα της Γαλλίας—ως ο εν ενεργεία βασιλιάς της.»

«Μεγαλειότατε, με λίγους μόνο από τους άντρες σας, καταλαβαίνω—»

«Όχι, Καρδινάλε. Να τι πιστεύω. Πιστεύω ότι η Αυτού Αγιότητα σας ώθησε σε αυτό. Πιστεύω ότι η Αυτού Αγιότητα δεν επιθυμεί να μου παραχωρήσει το δάνειο και σας έστειλε να μου δώσετε άλλη μια υπόσχεση—μόνο που, αυτή τη φορά, έναν καταραμένο στρατό από Φαντάσματα». Ο Φίλιππος σήκωσε το αυγό από τη συσκευή, κάθισε αναπαυτικά και άρχισε να το ξεφλουδίζει. «Ενημερώστε τον Κλήμη ότι το μικρό του τέχνασμα απέτυχε».

Ο Τζούλιν πετάχτηκε από την καρέκλα του. «Όχι! Δεν με έστειλε η Αυτού Αγιότητα! Δεν έχει ιδέα για όλα όσα σου είπα! Και έτσι πρέπει να παραμείνει!»

Ο Φίλιππος πάγωσε, τα μάτια του έκαigan στον τρεμάμενο Καρδινάλιο.

Ο Τζούλιν βρήκε αμήχανα τη θέση του και έσκυψε το κεφάλι του. «Συγχωρήστε με, Αγιώτατε. Είμαι ένας ανόητος ανόητος.

Ο Φίλιππος επέστρεψε στο ξεφλούδισμα του αυγού του. «Υπάρχουν περισσότερα για σένα από όσα υποψιαζόμουν κι εγώ.»

Σκέψου το εξής, Ζουλίν· θα συμφωνήσω να δανείσω μερικά από τα στρατεύματά μου για τον γελοίο σκοπό σου, αν η Αυτού Αγιότητα μου παραχωρήσει δάνειο ίσο με τους φόρους που εισπράττονται από τη Γαλλία και την Αγγλία. Αν η Αυτού Αγιότητα αρνηθεί, τότε ίσως όλοι μάθουν πώς η Αυτού Αγιότητα κρύβει αυτό—αυτήν την αιρετική του πέτρα.

«Ωστόσο, Μεγαλειότητα! Δεν πρέπει να μιλήσετε γι' αυτό—»

«ΠΡΕΠΕΙ—να μην μου λένε τι να μην κάνω, Καρδινάλε», αντέτεινε αποφασιστικά ο Φίλιππος. Έσκυψε πάνω από το τραπέζι και ψιθύρισε: «Εξασφαλίστε το δανειό μου και θα πάρετε τους στρατιώτες σας. Αυτή είναι η συμφωνία. Τώρα, πρέπει να ξεκουραστώ.»

«Μεγαλειότητα—»

«Αρκετά, Τζούλιν. Δεν μιλήσαμε ποτέ.» Ο Φίλιπ γύρισε και φώναξε στην άλλη άκρη του διαδρόμου: «Υπηρετή, είμαι Τέλος! Φρουροί, μπειτέ!» Οι φρουροί επανεμφανίστηκαν. «Δείτε τον καλό Καρδινάλιο να φύγει! Και αδειάστε τα καταλύματά μου! Τέλος οι επισκέπτες αυτή την παραμονή!»

«Μάλιστα, Μεγαλειότητα.» Ο Τζούλιν σηκώθηκε, υποκλίθηκε και ακολούθησε σκυθρωπά τους φρουρούς μέχρι την πόρτα.

~*~

Την επόμενη μέρα, ο Φίλιππος και ο Κλήμης και ο στόλος των συμβολαιογράφων τους συγκεντρώθηκαν στο Υπουργείο Οικονομικών. Μόνο τότε ο Κλήμης συνειδητοποίησε ότι το αίτημα δανείου του Φιλίππου ήταν σημαντικό - αρκετά σημαντικό για να επιβραδύνει την κατασκευή του Παπικού Παλατιού. Οι φήμες διαδόθηκαν· ψιθύροι κυκλοφορούσαν στους διαδρόμους. Οι συναντήσεις δεν πήγαιναν καλά και οι περισσότεροι παπικοί αξιωματούχοι γνώριζαν αρκετά καλά τώρα ώστε να αφήσουν τον εξοργισμένο Ποντίφικα ανενόχλητο. Οι περισσότεροι ήταν επίσης βέβαιοι ότι ο Κλήμης θα προσέφερε στον Φίλιππο λίγο περισσότερο από ένα μερίδιο, μια υπόσχεση και μια προσευχή. Θυμωμένος και φοβισμένος, ο Ζυλέν πλησίασε τον Τουσέν, ο οποίος στη συνέχεια μίλησε στον Μπλασί με εξίσου έντονη ανησυχία. Αν ο Κλήμης ανακάλυπτε τις προθέσεις τους, θα μπορούσε να είχε αποβάλει και τους τρεις από το Κολλέγιο, να τους αφορίσει και να τους ρίξει στη φυλακή. Ο Μπλασί καθησύχασε τους φόβους τους και άρχισε να δουλεύει, υφαίνοντας έναν ιστό που περιλάμβανε αυτό που φαινόταν αδύνατο έργο.

Το μεσημέρι, ο Μπλασί μπήκε στο Φρουραρχείο, πλησίασε έναν φρουρό και του ψιθύρισε στο αυτί. Ο φρουρός απάντησε με αρκετά νεύματα και ο Μπλαζί του έδωσε ένα γράμμα και ένα χρυσό νόμισμα. «Ούτε λέξη σε κανέναν. Τώρα να είστε έτοιμοι, έρχεται», διέταξε ο Μπλασί με στενά μάτια.

«Μάλιστα, Σεβασμιότητα», έκανε μια υπόκλιση ο φρουρός καθώς ο Μπλαζί έφευγε τρέχοντας. Σε λίγο, φτάνοντας από Στην Πτέρυγα Αξιωματούχων, ο Καρδινάλιος Φίρμους εισήλθε στην Αίθουσα της Φρουράς. Όπως του δόθηκε η εντολή, ο φρουρός πλησίασε τον Φίρμους και του παρουσίασε την επιστολή.

«Σεβασμιότητα», υποκλίθηκε ο φρουρός.

«Ναι, τι είναι;» ψέλλισε ο Φίρμους λαχανιασμένος.

«Βρήκα αυτό το φύλλο στην αυλή. Δεν φαίνεται να είναι εντολή κάποιου φρουρού. Ίσως είναι σημαντικό;»

Ο Φίρμους διάβασε το γράμμα, έσφιξε τα χείλη του και εξέτασε τα μάτια του φρουρού.

«Μπορείς να διαβάσεις;»

«Όχι, Σεβασμιότατε.»

«Τότε πώς μπορείς να είσαι σίγουρος για το τι δεν είναι,» τον ρώτησε ο Φίρμους. »

Ο φρουρός απάντησε αμυντικά. «Ξέρω πώς φαίνονται αυτές οι διαταγές. Οι περισσότερες φαίνονται ίδιες. Αυτό το φύλλο δεν έχει κανένα ευγενές σημάδι πάνω του.»

«Έδειξες αυτό το φύλλο σε κανέναν;»

«Μόλις το βρήκα. Είσαι ο πρώτος που το βλέπεις.»

«Ωραία, τότε θα το δω να επιστρέφεται. Δεν πρέπει να συζητήσεις αυτό το φύλλο με κανέναν. Δεν το βρήκες ποτέ. Κατάλαβες τι εννοώ, στρατιώτη;»

«Ναι.»

«Αν το ακούσω, θα σε καλέσω για εξηγήσεις — τώρα ας επιστρέψουμε στα καθήκοντά μας.»

«Μάλιστα, Σεβασμιότατε», ο φρουρός υποκλίθηκε και απομακρύνθηκε. Ο Φίρμους κοίταξε τριγύρω, με απληστία και ενοχές στα μάτια του. Έσφιξε το γράμμα σφιχτά στο στήθος του και το διάβασε ξανά:

Αυτοί είναι οι όροι της Αυτού Μεγαλειότητας— Θα χορηγήσει μυστικά το ένα δέκατο του δανείου στον Καρδινάλιο που θα πείσει την Αυτού Αγιότητα να

να παραδώσει το πλήρες ποσό. Εάν το δάνειο είναι μεγαλύτερο από το αρχικό του αίτημα, η Αυτού Μεγαλειότητα συμφωνεί επίσης ότι ο Καρδινάλιος οφείλεται στο ένα δέκατο όλων των υπερβολών. Κάψτε αυτό το φύλλο. Μην μιλήσετε σε κανέναν—

Ο Φίρμους έψαξε στους διαδρόμους για αδιάκριτα βλέμματα. Μη βλέποντας κανέναν, έβαλε το γράμμα κάτω από τη ρόμπα του και έφυγε γρήγορα, αγνοώντας τον Μπλάζι που τον παρακολουθούσε στις σκιές από μακριά.

Μέσα σε μια ώρα, ο Φίρμους στάθηκε στην Αίθουσα με τα Τέσσερα Παράθυρα του παλατιού, πείθοντας τον Κλήμη να του παράσχει ένα ακόμη μεγαλύτερο δάνειο από αυτό που ζήτησε ο Φίλιππος, προτείνοντας υψηλότερο και πιο συχνές αποζημιώσεις. Η συζήτηση έγινε έντονη. Σπάνια ο Φίρμος είχε δει τον Κλήμη τόσο θυμωμένο. Ωστόσο, ο Κλήμης βασιζόταν συχνά στις συμβουλές του Φίρμου σε κρατικές υποθέσεις. Όπως συνέβη, ο Πάπας συμφώνησε απρόθυμα με τις προτάσεις του Καρδινάλιου Φίρμου.

Εκείνη την παραμονή, ο βασιλιάς Φίλιππος και ο Πάπας Κλήμης υπέγραψαν τα έγγραφα. Από τη συναλλαγή, ο Φίλιππος οραματίστηκε το κομμένο κεφάλι του Εδουάρδου, ο Φίρμος είδε τον εαυτό του στον παπικό θρόνο και ο Μπλάζι θυμήθηκε τα πρόσωπα των νεκρών αδελφών του. Ο Τουσέν και ο Ζυλίν είδαν τους εαυτούς τους ως Καρδινάλιους της Γαλλίας, ενώ ο Κλήμης προέβλεψε περισσότερες καθυστερήσεις στη δημιουργία του τεράστιου παπικού μηχανισμού του. Η συναλλαγή ικανοποίησε τους πάντες - όλους εκτός από τον Κλήμη, τους ταμίες του και

ο Παπικός Θαλαμηπόλος.

Το επόμενο πρωί, ο Βασιλιάς Φίλιππος κάλεσε τον Καρδινάλιο Ζουλίν στην Αίθουσα του Κονκλαβίου. Ο Φίλιππος καθόταν στην καρέκλα με τον Καρδινάλιο Φίρμους ήδη μπροστά του, με τα χέρια ενωμένα, καθώς ανακοινώθηκε ο Ζουλίνος. Οι Καρδινάλιοι αντάλλαξαν βλέμματα. Και οι δύο ήταν εξίσου περίεργοι για τις υποθέσεις του άλλου, όμως κανένας από τους δύο δεν τολμούσε να μιλήσει ανοιχτά με τον άλλον παρόντα. «Αχ. Καρδινάλιος Ζουλίν, έλα», του έκανε νόημα ο Φίλιππος να βγει έξω.

Ο Τζούλιν υποκλίθηκε. «Μεγαλειότατε».

Ο Φίλιππος στράφηκε στον Φίρμους. «Έλεγες, Καρδινάλιο Φίρμους;»

Ο Φίρμους καθάρισε τον λαιμό του. «Ήρθα να δω αν χρειάζεστε κάτι, Μεγαλειότατε».

«Η Αυτού Αγιότητα στέλνει έναν Καρδινάλιο για να φροντίσει για τις ανάγκες των βασιλικών καλεσμένων του; Έχω φέρει τον δικό μου στόλο υπηρετών. Σε τι αξίζω τέτοια ιδιαίτερη μεταχείριση;» Ο Φίλιππος έτριψε το πηγούνι του.

«Όχι ακριβώς, Μεγαλειότατε.» Ο Φίρμους καθάρισε τον λαιμό του και κοίταξε κλεφτά τον Τζούλιν. «Αν σας ευχαριστεί, Μεγαλειότατε, επιτρέψτε μου να σας μιλήσω — κατ' ιδίαν.»

«Πράγματι. Καρδινάλιο Ζουλίν, παρακαλώ περιμένετε έξω. Καρδινάλιο Φίρμους, ελάτε πιο κοντά.» Ο Ζουλίν υποκλίθηκε και έφυγε από την αίθουσα.

Ο Φίρμους ψιθύρισε: «Μεγαλειότατε. Εγώ ήμουν — εξασφάλισα το δάνειό σας. Ήρθα να συζητήσουμε την αποζημίωση.»

Ο Φίλιππος γέλασε. «Βλέπω ότι η Εκκλησία δεν είναι απαλλαγμένη από τη δική της διαφθορά. Πολύ καλά, Καρδινάλε, μου οφείλονται τρία βαρέλια κρασί στο Κελάρι του Παλατιού. Θα σας αφήσω ένα - θα το πούμε δώρο, φυσικά.»

Ο Φίρμους στριφογύρισε. «Δεν μπορώ να το δεχτώ, Μεγαλειότατε. Αν μου επιτρέπετε, θα ήθελα να μιλήσω για το δέκατο του δανείου.»

Ο Φίλιππος έμεινε άναυδος. «Το δέκατο; Το ένα δέκατο του δανείου—ως αποζημίωση;»

«Δέκατον, Μεγαλειότατε, που πείσατε την Αυτού Αγιότητα να χορηγήσει το δάνειο.»

Ο Φίλιππος συνοφρυώθηκε. «Μπορείτε να πάρετε αυτό που σας προσφέρω, Καρδινάλε. Ακόμα και αυτό είναι παραπάνω από αρκετό. Τώρα, θέλετε το κρασί;»

«Η Αυτού Αγιότητα δεν θα το επιτρέψει ποτέ. Μεγαλειότατε, έχω το φύλλο που περιγράφει τους όρους της συμφωνίας μας.» Ο Φίρμους έβγαλε τη σελίδα από τη ρόμπα του και ο Φίλιππος τη διάβασε. Σήκωσε το μέτωπό του.

«Τι ανοησίες είναι αυτές; Ποιος τις έγραψε αυτές για μένα;»

«Δεν το γνωρίζετε, Μεγαλειότατε;»

«Δεν είπα τίποτα τέτοιο! Και όσον αφορά την αποζημίωση, θα σιωπήσω σε αυτό το θέμα!»

Ο Φίλιππος έβαλε την εφημερίδα στο γιλέκο του. «Αν πείτε σε κάποιον ότι εσείς ή ο Καρδινάλιος Ζουλίν με προσεγγίσατε, περιμένοντας ένα μέρος του δανείου για εσάς, θα ενημερώσω τον

Αγιότητα που και οι δύο συνωμότησατε εναντίον του. Αφήστε με πριν ξανασκεφτώ τη σιωπή μου!

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε». Με το πρόσωπό του σκυθρωπό, ο Φίρμους υποκλίθηκε και έφυγε από το δωμάτιο. Μόλις βγήκε έξω, κοίταξε τον Τζούλιν και συνοφρυώθηκε προτού φύγει βιαστικά στο διάδρομο.

«Δείτε τον Καρδινάλιο Ζουλίν», διέταξε ο Βασιλιάς. Οι φρουροί υπάκουσαν.

Ο Φίλιπ έβγαλε το χαρτί από το γιλέκο του καθώς ο Ζουλίν πλησίαζε και το άνοιξε αργά ανάμεσα σε δύο δάχτυλα. Κοίταξε τον Ζουλίν, και ο Ζουλίν κοίταξε το χαρτί που ήξερε ότι ήταν το σημείωμα του Μπλάζι. Ο Φίλιππος ξέσπασε σε γέλια και επέστρεψε το φύλλο στο γιλέκο του.

«Είσαι πολύ ευρηματικός, Τζούλιν. Να είσαι ήρεμος· όλα είναι καλά», γέλασε ο Φίλιππος.

«Απλώς σε έπεισα να εξασφαλίσεις το δάνειό μου—και το έκανες καλά. Μπορείς να ξεχάσεις ότι σε έθεσα σε κίνδυνο με την Αυτού Αγιότητα». Γέλασε ξανά. «Ήξερα ότι η Αυτού Αγιότητα δεν σε έστειλε ποτέ.

Σας γνωρίζω πολύ καλά. Αχ—και ο Καρδινάλιος Φίρμους πιστεύει ότι έχετε έρθει κι εσείς για την ανταμοιβή σας. Έκανα γνωστό ότι, αν κάποιος από εσάς ομολογήσει κάτι γι' αυτό, θα μοιραστείτε το θέμα με την Αυτού Αγιότητα.

«Τις πιο ταπεινές μου ευχαριστίες, Μεγαλειότατε.» Ο Τζούλιν υποκλίθηκε χαμογελώντας.

«Τώρα, όσον αφορά τη μαγική σας πέτρα των Φαντασμάτων, θα σας παραχωρήσω τους στρατιώτες μου υπό αυστηρούς όρους. Πρώτον, η Αυτού Αγιότητα δεν πρέπει να μάθει τίποτα γι' αυτό - ποτέ. Δεύτερον, οι άντρες μου είναι στην υπηρεσία σας μόνο για λίγες μέρες.»

«Πολύ καλά, Μεγαλειότατε», απάντησε ο Τζούλιν.

«Θα έχετε τον Λοχαγό Μπορν και τους άντρες του. Τον εμπιστεύομαι σε θέματα μυστικότητας. Μόνο αυτός πρέπει να γνωρίζει πλήρως την υπόθεση. Μην μιλήσετε στους άντρες του· αυτός θα τους διοικεί.»

«Φυσικά, Μεγαλειότατε.»

«Βρίσκεται τώρα στην Αβινιόν και έχει διακόσιους άντρες. Αυτό θα είναι αρκετό, έτσι δεν είναι;»

Ο Τζούλιν κούνησε το κεφάλι του. «Πράγματι όχι. Πάρα πολλοί.»

«Μπορώ να σας υπενθυμίσω ότι βρισκόμαστε σε πόλεμο με την Αγγλία; Ο Μπορν κρατάει τους στρατιώτες του ενωμένους, για να μην αποδυναμωθούν οι τάξεις του από την αδράνεια. Εμπιστεύομαι την διοίκηση και τα ένστικτά του. Είναι ο καλύτερος της Βασιλικής μου Φρουράς και δεν βλέπω τον λόγο να τον ενοχλώ με τη διαίρεση των τάξεων ή της διοίκησης του, έστω και για ένα σύντομο χρονικό διάστημα. Έτσι, η προσφορά ανέρχεται σε διακόσιους ή μηδέν. Ποια είναι η σωστή, Καρδινάλιο Ζουλίν;»

«Διακόσια, Μεγαλειότατε.» Ο Τζούλιν αναστέναξε.

Ο Βασιλιάς ρεύτηκε, πήρε μια βαθιά ανάσα και έγειρε πίσω στην καρέκλα του. Τελικά, απλώς κοίταξε τον Ζουλίν πριν στενέψει το βλέμμα του με φαινομενική καχυποψία. Και σε εκείνη την φαινομενικά αιώνια στιγμή, ο Ζουλίν έσκυψε το κεφάλι του, περιμένοντας σχεδόν ο Βασιλιάς να επανεξετάσει ολόκληρη την προσφορά και να τον απορρίψει θυμωμένα. Ελλείψει ήχου, και παγιδευμένος σε ένα παγωμένο βλέμμα προς τα κάτω, ο Ζουλίν ένιωσε την αέναα διαφαινόμενη έκταση της νεκρικής ήσυχης αίθουσας να πιέζει βαριά.

στους ώμους του—η παρατεταμένη σιωπή ήταν εκκωφαντική. Μια αυξανόμενη ανησυχία έκαιγε τον λαιμό και το πρόσωπό του· και ήταν εντελώς πρόθυμος να φύγει από την ψηλή, θολωτή αίθουσα του δικού του συμφωνία, είχε την ξαφνική άδεια να το κάνει.

«Τέλος», γάβγισε τελικά ο Βασιλιάς Φίλιππος. «Τώρα μοιραστείτε μαζί μου τις λεπτομέρειες—πότε και πού θα σας αντιμετωπίσει ο Λοχαγός Μπορν και τι απαιτείτε από αυτόν;»

[Τέλος Κεφαλαίου 4]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε

δ αποκλειστικά σε αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~